

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

Legyetek tehát éberek, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát. (Mt. 25,13)

Szent Imre a fiatalok szentje

Kedves Csíkszentkirályi Hívek!
Egyre gyakrabban találkozunk olyan emberekkel, akik céltalanul bolyonganak a világban; akik nem tudják, hogy mihez kezdjenek; akik nem tudják, hogy kit kövessenek. És talán az a legfájdalmasabb, hogy legtöbbjük fiatal, aki még nem, vagy csak alig került ki szülei védőszárnyai alól. Még el sem indultak az élet útján, s máris megtorpantak. Nem látják értelmét az életnek, nincsenek céljai, nem tudják, miért éljenek.

Annyira felfoghatatlan az számomra, hogy egy alig 18 éves lány öngyilkosságot kísérel meg, inkább a halált választja csak azért, mert így nem tud, nem akar, vagy talán mert fél élni. Mit tudunk mi, mit tudok én nyújtani, mondani egy ilyen kétségbeesett fiatalnak? Azt, amit a világ? Mert a világ, a mindenféle szenny- és pletykalapok nyújtanak is bizonyos célt, hiszen kitergetik a színeszek, énekesek, sportolók, a híres emberek viselt dolgait, fényűző életét, szinte kínálva, hogy „Jöjj, tedd te is ezt!” És magasztaljuk őket, ha megcsalják egymást, ha vagyontak dobznak ki semmiségekre, felnézünk rájuk, amikor egyre züllöttebb és erkölcselenebb életet élnek és megpróbáljuk utánózni őket, hiszen joggal vélhetjük, hogy ez az igazi, a követésre méltó élet. De hamarosan rájövünk, hogy az a világ elérhetetlen számunkra, hiszen nincsen hozzá kellő vagyonunk, nincs annyi lehetőségünk, és az, ami náluk vonzónak tűnt, nem is elégíti ki igazi, legmélyebb vágyainkat.

És talán többszöri csalódás után újra ott állunk, ahonnan elindultunk: Most mihez kezdjek?

Jézus életprogramja egyszerű: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”, valamint: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Mt 22, 37-39) Azonban tapasztaljuk, hogy ez az egyszerű, csupán a szereteten alapuló úton milyen nehéz megmaradni. Bűneinket, sorozatos elbukásainkat nézve szinte azt mondhatjuk, hogy lehetetlen. Az Egyház ezért állított élénk már a kezdetektől szenteket, ezt a szeretet utat végigjárni tudó embereket, hogy példájukon felbátorodva mi is neki merjünk vágni. Ők is ugyanolyan emberek, mint mi, nem voltak jobbak, erősebbek, ők csak annyit tettek, hogy volt bátorságuk elindulni, próbálkozni, teljesen Istenre bízni magukat, hiszen tudták, hogy önerejükből semmire sem képesek.

Testvéreim, amikor Szent Imre herceget ünnepeleljük, jogosan feltehetjük a kérdést: Miben követendő ő? Egyáltalán jelent számunkra valamit az ő személye? Csupán egy történelmi anekdota, egy legenda, amelyre jó visszaemlékezni, amelyet érdeklődve meghallgatunk, de aztán ennyi is marad?

Valóban, alakját a századok folyamán egyre jobban eláttalánosították, ő a „liliomos herceg”, aki nőies, finom, szinte nem is e világból való.

(folytatás a 5. oldalon)

6.

oldal

„Isten a maszkjaink mögött is tudja, hogy mi kell nekünk.”

7.

oldal

Mi így éljük meg

9.

oldal

Temetőlátogatás
gyerekszemmel

Liturgikus útmutató

NOVEMBER

1

VASÁRNAP

MINDENSZENTEK (főünnep)

Jel 7,2-4,9-14; Zs 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a
Ott állnak a trón és a Bárány színe előtt fehér ruhába öltözve

NOVEMBER

2

HÉTFŐ

HALOTTAK NAPJA (Szent Tóbiás vértanú)

Jób 19,1,23-27a vagy Róm 5,5-11 Zs 26
Jn 6,37-40 / Ha ez a bőröm lefoszlik is,
testemben látom meg az Istent

NOVEMBER

3

KEDD

(Porres Szent Márton, Szent Hubertusz,
Szent Szilvia) Fil 2,5-11; Zs 21; Lk 14,15-24
Megalázta magát Krisztus, ezért Isten fölma-
gasztalta őt

NOVEMBER

4

SZERDA

BORROMEO SZENT KÁROLY

Fil 2,12-18; Zs 26; Lk 14,25-33
Isten maga műveli bennetek a szándékot és a
végrehajtást is

NOVEMBER

5

CSÜTÖRTÖK

SZENT IMRE (ünnep)

Bölcs 4,7-17; Zs 118,1-16; Lk 12,35-40
Elragadta az Úr, hogy a gonoszság meg ne
rontsa elméjét

NOVEMBER

6

PÉNTEK

(Szent Lénárd)
Fil 3,17 - 4,1; Zs 121; Lk 16,1-8
Várjuk az Üdvözítőt, Krisztust, aki átalakítja
gyarló testünket

NOVEMBER

7

SZOMBAT

(Szent Willibrord, Szent Engelbert)
Fil 4,10-19; Zs 111; Lk 16,9-15
Mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad

NOVEMBER

8

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP (Szent Kolos, Szent
Godfréd) Bölcs 6,12-16; Zs 62; 1 Tessz 4,12-17;
Mt 25,1-13 / A bölcsességet könnyen felismer-
ik, akik szeretik; megtalálják, akik keresik

NOVEMBER

9

HÉTFŐ

**A LATERÁNI BAZILIKA FELSZENTELÉSE
(ünnep)** Ez 47,1-2,8-9,12 vagy 1Kor 3,9c-11
16-17 Zs 45 Jn 2, 13-22 Zs 45 Jn 2,13-22
Víz fakad a templom küszöbe alól: élni fog
benn minden

NOVEMBER

10

KEDD

NAGY SZENT LEÓ PÁPA

(Avellinói Szent András)
Tit 2,1-8,11-14; Zs 36; Lk 17,7-10
Várjuk Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövételét

NOVEMBER

11

SZERDA

SZENT MÁRTON

Tit 3,1-7; Zs 22; Lk 17,11-19
Kegyelmből megigazulva reménybeli örökösei
vagyunk az örök életnek

NOVEMBER

12

CSÜTÖRTÖK

SZENT JOZAFÁT (Studita Szent Teodor, Szent
Anasztáz-Asztrik) Filem 7-20; Zs 145;
Lk 17,20-25 / Fogadd el, nem mint rabszolgát,
hanem mint szeretett testvért

NOVEMBER

13

PÉNTEK

(Magyar szentek és boldogok)
2Jn 4-9; Zs 118,1-18; Lk 17,26-37
Abban, aki kitart a tanításban, él az Atya és a
Fiú is

NOVEMBER

14

SZOMBAT

(Szent Hypatiusz-Huba)
3Jn 5-8; Zs 111; Lk 18,1-8
Fogadjuk be a testvéreket, hogy munkatársai
legyünk az igazságnak

NOVEMBER

15

VASÁRNAP

ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP (Nagy Szent Albert,
Szent Lipót) Péld 31,10-13,19-20,30-31;
Zs 127; 1Tessz 5,1-6; Mt 25,14-30 / Az Urat
félő asszony dicséretre méltó: dicsérvétek
tetteiért minden helyen

NOVEMBER

16

HÉTFŐ

(Skóciai Szent Margit, Szent Otmár)
Jel 1,1-4; 2,1-5a; Zs 1; Lk 18,35-43
Az a kifogásom ellened, hogy elhagytad az első
szeretetedet

NOVEMBER

17

KEDD

(Nagy Szent Gertrúd, Szent Ányos, Tours-i
Szent Gergely, Szent Hilda) Jel 3,1-6,14-22;
Zs 14; Lk 19,1-10 / Aki meghallja szavamat, és
kinyitja az ajtót, azzal étkezem

NOVEMBER

18

SZERDA

(Szent Péter és Szent Pál bazilikák felszentelése,
Szent Noé) Jel 4,1-11; Zs 150; Lk 19,11-28
Szent az Úr, aki volt és aki van és aki eljövendő!

NOVEMBER

19

CSÜTÖRTÖK

ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET (ünnep)
(Szent Abdiás, Szent Geláz) Péld 31,10-13,19-
20,30-31 vagy 1Jn 3,14-18 Zs 33 Lk 6,27-38
Az istenfő asszony dicséretet érdemel:
tettei dicsérvék őt

NOVEMBER

20

PÉNTEK

(Szent Mechtild, Szent Ödön-Edward, Valois
Szent Félix) Jel 10,8-11; Zs 118,14-131;
Lk 19,45-48 / Vedd át a kibontott könyvtokercset
az angyal kezéből

NOVEMBER

21

SZOMBAT

SZÜZ MÁRIA BEMUTATÁSA
Jel 11,4-12; Zs 143; Lk 20,27-40
A két próféta holtteste a nagyváros utcáján fog
heverni

NOVEMBER

22

VASÁRNAP

KRISZTUS KIRÁLY (főünnep) (Szent Cecília)
Ez 34,11-12,15-17; Zs 22; 1Kor 15,20-26,28;
Mt 25,31-46 / Én magam keresem meg
juhaimat, és viselem gondjukat

NOVEMBER

23

HÉTFŐ

(Római Szent Kelemen, Szent Kolumbán)
Jel 14,1-3,4b-5; Zs 23; Lk 21,1-4
Ők a Bárány nyomában járnak, bárhová megy

NOVEMBER

24

KEDD

DUNG-LAC SZENT ANDRÁS ÉS VIETNAMEI VÉRTANÚTÁRSAI (Szent Krizogonusz, Szent Flóra) Jel 14,14-19; Zs 95; Lk 21,5-11
Itt az aratás ideje, már érett a vetés a földön

NOVEMBER

25

SZERDA

(Alexandriai Szent Katalin)
Jel 15,1-4; Zs 97; Lk 21,12-19
Műveid csodálatosan nagyok, Uram, mindenható Isten!

NOVEMBER

26

CSÜTÖRTÖK

(Szent Szilveszter apát, Szent Konrád)
Jel 18,1-2,21-23; 19,1-3,9a; Zs 99; Lk 21,20-28
Boldogok a Bárány menyegzős lakomájára hivatalosak!

NOVEMBER

27

PÉNTEK

(Szent Virgil)
Jel 20,1-4,11 - 21,2; Zs 83; Lk 21,29-33
Új eget és új földet láttam!

NOVEMBER

28

SZOMBAT

(Marchiai Szent Jakab)
Jel 22,1-7; Zs 94; Lk 21,34-36
Nem szorulnak lámpafényre, mert az Úristen ragyog rájuk

NOVEMBER

29

VASÁRNAP

ADVENT 1. VASÁRNAPJA (B)
Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7; Zs 79; 1Kor 1,3-9;
Mk 13,33-37 / Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk: kezéd alkotása vagyunk mindannyian

NOVEMBER

30

HÉTFŐ

SZENT ANDRÁS APOSTOL (ünnepe)
Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22
A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből

Szent Imre herceg

Szent Imre herceg Székesfehérváron született 1000 és 1007 között, Szent István király és Boldog Gizella gyermekeként.

A krónika szerint, testvérei halála után (többen is lehettek, de csak Ottó és Imre neve ismeretes) ő volt atyja trónjának örököse, ezért neveltetésére nagy gondot fordítottak szülei.

1015-ben Gellért bencés szerzetes Velencéből a Szentföldre menet Magyarországra (Pannóniába) érkezett. Eredeti tervét megváltoztatva, a király kérésének eleget téve, Imre herceg oktatója lett és hét éven át taníttatta latinra, elvégeztette vele az akkori kor legmagasabb iskolai fokozatait, valamint a vallásba és a papi életbe is beavatta őt.

Tizenöt éves korától nevelését apja vette át. Hogy felkészíthesse az uralkodásra, "Intelmek" címmel könyvet írt Imrének, amelyben tanácsokkal látja el, oktatja a herceget:

"Uralkodjál mindnyájuknak felette békeességen, alázatosan, szelíden, haragnak, kevélynek és gyűlölségnek nélkül, mindiglen elmédben tartván, hogy mind az embereknek egy állapotjuk legyen, és hogy semmi föl nem emel, hanemha az alázatosság, és hogy semmi meg nem aláz, hanemha a kevélység és gyűlölség.

Ha békeességes lész, akkor királynak mondatol és király fiának, és szeretve lész mind a vitézektől. Ha haragos, kevély, gyűlölködő, békétlen lész, nyakadat az ispánoknak és fő jobbágy uraknak felébe felemeled, bizony a vitézeknek ereje a királyi méltóságoknak lankadására lészen és idegeneknek adatik a te országod. (...)

Ha bírni akarsz a királyságnak tisztességét, szeressed az igaz ítéletet. Ha bírni akarsz a te lelkedet, légy türelmes... mert a békeességtűrő királyok uralkodnak, a türelmetlenek pedig kegyetlenkednek.

Valamikor is adatik néked valamiben ítélned, mi te méltóságodhoz illő, békességes tűréssel és irgalmassággal, avagy szánakodással ítéld meg, hogy dicséretes és ékes legyen a te koronád.

Azért tehát, szerelmetes fiam, én szívemnek édessége, jövőendő sarjak reménysége, kérlek, parancsolom, hogy mindenütt és mindenben malaszttól gyámolítatva nemcsak atyádfiaihoz és rokonaidhoz, avagy fő emberekhez vagy vezérekhez, vagy szomszédokhoz és lakosokhoz légy kegyelmes, hanemha az idegenekhez is és mindenekhez, kik te hozzád jőnek. Mert a kegyességnek míve téged mindeneknél nagyobb boldogságra vezet.” (archive.katolikus.hu/szentek)

Már fiatalon szüzességi fogadalmat tett és az elmondások szerint ezen fogadalmát házasságában sem szegte meg.

A koronázásra készülődve kapták szülei a sajnálatos hírt, hogy Imre herceg egy vadászat közben, vadkan által megsebesült és 1031. szeptember 2.-án belehalt a sérüléseibe. Ezen okból kifolyólag, örökös híján, István király Szűz Máriának ajánlotta koronáját és országának népét.

Szent Imre herceg a szüzesség példaképe és általában liliommal a kezében ábrázolják.

László király, Imre herceget atyjával, Istvánnal és nevelőjével, Gellérttel 1083-ban oltárra emeltette (ez felelt meg abban az időben a szentté avatásnak), ünnepé pedig november 5.-én van.

≡ archiv.katolikus.hu/szentek

Összeállította: Boros Bogárka

Mindenszentek napja szükséges

Mindenszentek napja szükséges, mert hallanunk kell, mit mond nekünk ez az ünnep. A Mindenszentek napja nem kevesebb, mint egy kihívás. Ez az ünnep azt mondja nekünk: merj több lenni. Merj szent lenni. Sokszor halljuk ezt a kihívást és nevetünk. A szentség nem mes ambíció, ideál, de vajon ezt reálisan elvárhatjuk-e, vajon megvalósítható-e? A rövid válasz: igen.

Ugyanis a szentekkel kapcsolatosan a nagy igazság, amit oly könnyen elfelejtünk, az, hogy ők olyanok voltak, mint mi. Hús és vér, erő és gyengeség. Vágyak és szenvedélyek, ambíciók és csalódások, hiúságok és különbségek emberei voltak. Egyszerű bűnösök voltak, mint mi mindannyian. Így kezdték. De nem ez a teljes történet. Egyszerű és megnyugtató tény lehet, hogy senki sem születik szentnek. A szentség az a valami, amivé válnod kell.

A szenteket a sokszínűség jellemzi. Néha akik szentté válnak, nem azok az emberek, akikre számítunk. Lehet, hogy mocskos, elutasított, kitaszított hajléktalanok.

Ne utasítsunk el egyetlen szentet sem, hiszen közelebb vannak hozzánk, mint azt észrevehetnénk. Küzdöttek a bűnnel és a kísértéssel, megjárták a szentség felé vezető utat, néha megbotlottak, néha elestek, de mindig visszatértek és továbbléptek, elhatározták, hogy jobbakké lesznek, magasabbra törnek. Azon dolgoztak, hogy azzá váljanak, amire az evangélium

hív bennünket: hogy legyenek lélekben szegények, szelídek, irgalmasak, békeköltők. Így kezdtek azzá válni, amit Jézus „áldottnak” és az egyház szentnek nevez. Nagy kihívás és ez nem kevesebb, mint meghívás a nagyságra.

Ez az ünnepnap emlékeztet bennünket, hogy ez a fajta nagyság a miénk lehet, hogy ez a fajta nagyság felfogható, hogy mindannyiunkban ott van az Ígéret, a szentség ígérete. Ez az ígéret teljesült azokban az emberekben, akiket ma tisztelünk - modelljeinkben, társainkban, inspirációinkban, útmutatóinkban. Minden - szent - ben akik, áldott reményt adnak nekünk. Mert újra és újra biztosítanak minket arról, hogy senki sem születik szentnek, de mindannyian Isten kegyelméből eggyé válhatunk velük. Merjük tanulmányozni egyedi szentségüket, találjunk rá arra az útra, amelyen Isten akar vezetni bennünket, és váljunk azzá, akinek Isten szánt minket és lángra lobbantjuk a világot.

Marci pap

Szent Imre a fiatalok szentje

(folytatás az első oldalról) Egy ilyen Imre tényleg nem követésre méltó, nem vonzó a mai ember számára. De akkor milyen is volt ő valójában? Életét nem részletezem, hiszen már annyiszor volt alkalmunk hallani róla, mindössze néhány vonását szeretném kiemelni.

Legtöbb ember értetlenül áll a tisztasági fogadalom előtt. A már felsorolt „példaképek” is – értem ez alatt a színészeket, sztárokat – ennek ellenkezőjét támasztják alá. Mintha az élet értelme a vágyak kiélésében állna, de amint már mondtam, ennek előbb – utóbb megundorodás lesz a vége, undor a világgal és önmagunkkal szemben.

Imre nem tartotta valami másodrendű dolognak nemiségét, hiszen éppen azért annyira értékes az ő lemondása, mert számára értékes dologról mondott le. És miért? Isten iránti szeretetből, hogy az Urat teljes szívéből, lelkéből és teljes elméjéből szerethesse. És ez által nem vált nőiessé, félnké, hiszen a magyar trón várományosa volt, s nem hiszem, hogy Szent István egy pipogya fráterhez akkora reményeket fűzött volna.

Amióta édesapjával és nevelőjével, Gellérttel együtt Szent László király oltárra emelte, azóta a magyarság példaképe, elsősorban a magyar fiatalságé.

Egészen fiatal volt, mikor tragikus körülmények közt váratlanul meghalt, de elmondhatjuk róla, hogy élete teljes volt. Teljes volt, mert élete annak minden pillanatát, úgy élte, mint Isten ajándékát, felismerte annak értékeit, belátta nemcsak eszével, de szívével is, hogy az egyetlen járható út a szeretet útja, s azért az útért képes volt áldozatot is vállalni.

Ő különleges utat választott, amelyre nem mindenki képes, csupán azok, akik erre külön meghívást kapnak, legyenek egyháziak vagy világiak. Kis túlzással azt is mondhatnánk, hogy neki ez volt a módszere, ahogyan Istent szolgálta. De ő is azon az úton járt, amelyen annyian mások már előtte, és amelyen nekünk is követnünk kell őt: az istenszeretet útján.

A király fiaként élhetett volna fényűzésben, megengedhetett volna magának mindenféle erkölcstelenséget, visszaélhetett volna hatalmával, de Szent Imre nem tette. Isten iránti szeretetét összekapcsolta embertársai iránti szeretetével és ahol tudott, segített. Nekünk is ezt kell tennünk! Ne elérhetetlen személyek után kapaszkodjunk, hanem nyissuk ki szemünket és vegyük észre azt az embert, aki ott él mellettünk, akivel nap mint nap találkozunk, akire eddig fel sem figyeltünk. Ha szeretettel fordulunk felé, ő is hasonlóképpen válaszol. Lemondásokra is kényszerülünk, amelyeknek sokszor talán nem is látjuk értelmét, de ha valóban a szeretet irányít bennünket, meg tudjuk tenni. Így értelmet nyer az élet, felfedezzük annak értékeit, akkor talán nem lesznek olyan fiatalok, akik el akarják vetni maguktól az életet, s így talán a jövőt sem kell ezen túl annyira sötétnek festenünk, hiszen ifjúságunk úgy indul neki az életnek, hogy azt érdemes lesz végigküzdeni. Kérjük Szent Imre herceget, járjon közben Istennél a tévelygő magyar fiatalokért!

**Kalányos Ottó
segédlelkész**

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

Gerczuly Irén

Gerczuly Géza

Csiszér (Málnási) Ilona – Mária

Csiszér (Mihály) Erzsébet

Vitos Antal

Tiron Lidia

Jurcsák Béla

„Isten a maszkjaink mögött is tudja, hogy mi kell nekünk.”

A legtöbb ember a mindennapjai során nem minden esetben mutatja meg az igazi önmagát. Úgy bújunk maszkok mögé, hogy akár nem is tudunk róla, mert nem is ismerjük saját magunkat igazán. Ez legtöbbször annak lehet a következménye, hogy nem merjük felvállalni a rossz tulajdonságainkat, mert félünk, hogy nem fognak szeretni minket azokkal együtt. Félünk szembenézni a bűneinkkel és hibáinkkal, sőt saját magunkkal, pedig ez egy olyan dolog, ami a legtöbb ember életében előfordul.

„Éva volt az első, de nem az egyetlen”, közösi tulajdonságunk, hogy elkövetünk hibákat, bűnöket, akár akarva, akár akaratlanul, néha csak utólag jövünk rá, hogy mekkorát is hibáztunk. Soha semmi nem jogosíthat fel arra egyetlen embert sem, hogy mások felett ítélkezzen, mert azt senki nem tudja, hogy ki mikor eshet akár ugyanabba a hibába. Ha nem tudunk embertársunkon segíteni, akkor ne is ártsunk neki, mert a felszínen lehet, hogy látjuk mi történik vele, de soha nem tudjuk azt, hogy mi zajlik le legbelül a lelke mélyén bárkiben is.

Maszkok által bármikor képesek vagyunk azt mutatni, hogy nincs semmi baj, minden rendben van, szép az élet és gondtalan. Bármennyire is intelligens lény az ember, nem vagyunk sem gondolatolvasók, sem látókok. Isten az, aki fölöttünk áll, és Ő képes látni a jó és bűnös oldalunkat is egyszerre.

Bármikor tévedünk vagy tévesen cselekszünk, hiába bújunk maszkok mögé, mert azzal csak magunknak hazudunk. Elfutunk a felelősség elől, álarcot húzva magunk elé, mintha

mi sem történt volna. Egyetlen ember élete sem csak jó dolgokból áll, mert az élet velejárója hogy a jó dolgok után rossz fog jönni. Ugyanúgy a rossz után a jó, mert a fájdalomkból, hibákból vagyunk a leghajlandóbbak tanulni. De ehhez szükséges az, hogy felismerjük és felvállaljuk azt, ha netalán tévedtünk Isten előtt. A tisztulás és az elengedés folyamatának első lépcsőfoka talán tényleg az, hogy felvállaljuk magunkat és megismerjük önmagunkat, ha nem tetszik amit látunk akkor saját magunkban kell változtassunk legelőször. A változás mindig bennünk kezdődik el, így tudunk hatással lenni a környezetünkre.

Isten nem várja el tőlünk azt, hogy mindig jót cselekedjünk. Nem elvárás számára, hogy mi Őt válasszuk, csak szeretne segíteni rajtunk. Előtte nem tudjuk elrejteni magunkat, de ő mégis elfogad minket úgy ahogy vagyunk, mert ő a mi teremtőnk. Nincs szükségünk a maszkokra, sőt nincs szükségünk semmi olyanra, amivel elfedjük azt, hogy kik is vagyunk mi.

Vitos Beáta

Kereszttség

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagjait:

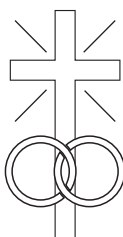
**Tankó Dávid
Gábor Henrietta
Boros Kata**

Házasságkötés

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új családját:

**Gábor Ákos Attila és
Antal Erzsébet**

Mi így éljük meg

Nagyon gyakran szóljuk meg vagy ítéljük el a másik ember viselkedését, anélkül, hogy elgondolkodnánk annak a miértjén. Az a helyzet, hogy ez a templomban illetve a vallási életünkben sincsen másképp.

Arra hívnék meg mindenkit, hogy egy kicsit gondolkozzunk közösen!

Mi csak azt látjuk, amit kifele mutatnak, viszont az a fontos, ami az emberben belül van. Szeretném, hogy gondoljuk át a különböző nézőpontokat, és hogy lássuk meg magát az embert.

Vallási hovatartozásokról

Én személy szerint először 5-8 osztályban találkoztam azzal a jelenséggel, hogy rendben van, mi római katolikusok vagyunk, de nem mindenki az. Volt egy osztálytársunk, aki más vallású volt, nem járt velünk hittan órákra, ez pedig nem is tűnt fel érdemben senkinek. Aztán az történt egyszer, hogy még az osztályban volt, amikor kezdődött az óra, ő el akart menni, de a papbácsi megkérte, hogy maradjon és meséljen nekünk az ő vallásáról. Akkor szembesültem azzal, hogy van „másképp” is. Aztán ahogy lassan nyílt ki a világ, egyre több más vallású emberrel találkoztam. Beszélgettünk róla sokszor, kinél hogy és mint van. Egyiküknek gyónása nem volt, a másiknál a Karácsony hiányzott a pakliból, esetleg más néven hívják a Jóistent, csupa olyan dolog, ami érdekes, de el sem tudnám képzelni az életemet így. Találtam pozitívumot és negatívumot is, viszont olyan volt, mint más ruháját próbálgatni: ha a hossza jó, a válla bő; ha tetszene, akkor szűk, stb. Ami mindegyikből hiányzott: egyiket sem éreztem a magaménak.

Ha belegondolunk, nagyon sokan vagyunk akik, úgymond, beleszületünk a vallásunkba. Egész kicsi korunkban megkeresztelték, majd jártunk hittan órára, voltunk elsőáldozók, esetleg bérnálózkodók is, mert mindenki más is ezt csinálta. Viszont úgy egyben senki sem kérdezte meg, hogy „Te milyen vallású szeretnél lenni?” Van olyan ember is, aki talán sosem szembesült vele, hogy más vallás is van a világban. Vajon jó ez így?

Nemrégiben hallottam erre egy találó anekdotát:

„Két fiatal anyuka beszélget:

Én úgy gondolom – kezdi az egyikük – hogy nem keresztelem meg a gyerekeimet, nem is viszem templomba, majd hogyha felnőtt, eldöntheti egyedül, milyen vallású szeretne lenni.

Ó, ez egy nagyon jó ötlet! – feleli a másik – Kiprobálom én is! Nem beszélek a gyerekemmel, majd ha felnőtt, hadd döntse el egyedül, milyen nyelvű szeretne lenni.”

Hát valahogy így. Úgy érzem a vallásunk is, amiben nevelkedtünk legalább olyan szinten hozzátartozik az identitásunkhoz, mint az anyanyelvünk. Része egy csomagnak, amit kaptunk, valahogy a képességeinkhez, tehetségeinkhez tudnám hasonlítani – ez van, ezzel kell kezdenünk valamit, ebből kell kihozunk a legtöbbet.

Ami fontos viszont az, hogy ne ítéljük el a másikat, mert nem ugyanabban hisz, mint mi. Szerintem a Mennyország kapuja előtt senkitől sem azt fogják kérdezni, hogy „Milyen vallású is voltál?”. Az utcán a kéregető, az odanyújtott pénz láttán megkérdezi talán, hogy miért adtad? Az a fontos, hogyan élünk, milyen emberek vagyunk valójában?

A becsület és a felebaráti szeretet nem vallási felekezet kérdése.

Gergely Anna

Szent Mártonnak ünnepén

Szent Márton a Római Birodalom Pannónia tartományának Savaria nevű városában (mai Szombathely) látta meg a napvilágot 316-ban vagy 317-ben egy római tribunus (előljáró) fiaként. A római császár katonájaként szolgáló Márton a franciaországi Amiens városában egy hideg téli estén odaadta meleg köpenyének felét egy nélkülöző koldusnak. Aznap éjszaka álmában megjelent Jézus koldus alakjában. Innentől kezdve nem a hadsereget, hanem Istent szolgálta, megkeresztelkedett. Misszionáriusként sok jót cselekedett. Jóságáról még életében legendák keringtek, püspökké akarták szentelni. Mikor ennek hírért vette, az érte jövő küldöttek elől nagy alázatosságában a ludak óljába bújt. A szárnyasok azonban gágogásukkal, szárnyuk verdesével óriási zajt csaptak, így elárulva Márton rejtékhelyét. Mártont 371-ben püspökké szentelték és haláláig, 398-ig Tours-ban segítette a rászorulókat.

„Szent Mártonnak ünnepén,
égő lámpást viszek én,
Világítson mindig minekünk,
ahol járunk, hova megyünk...”

November 11-én a vallásos nevelés keretében megemlékezünk szentjeinkről, akiknek példás élete utat mutat a gyermekeknek az embertársak, és Isten iránti szeretetükben. Szent Márton élete, jócselekedetei nagy hatással vannak a gyermekekre, különösen a fiúkra. Szívesen játszanak katonásdit. A média által közvetített kép azonban durva, erőszakos magatartást sugall. Szent Márton is katonaember volt, de az ő életének megismerésével fejlődik, pozitív irányba terelődik a gyermekek erkölcsi értéke. Ezek a jószívűség, a segítőkészség, empátia, Isten és embertárs iránti szeretet. A dramatikus játékokban beleélik magukat a szerepükbe, ezáltal azonosulni tudnak, elsajátítják a helyes magatartási normákat. Szent Márton jósága, önzetlensége meleget áraszt a szükség-szenvedők szívében. A fényt, a meleget a gyermekek lámpásokkal jelképezik.

E naphoz számos szokás és hiedelem kapcsolódik.

A népi hagyomány úgy tartja, ha Szent Márton „fehér lovon érkezik”, azaz Márton napján esik a hó, akkor enyhe tél lesz, amennyiben „barna lovon nyargalász”, vagyis nem esik hó, akkor kemény, havas télre számíthatunk.

„Aki Márton napon libát nem eszik, egész éven át éheznek” Márton-napon ország-szerte lakomákat rendeztek, hogy egész

esztendőben bőven ehessenek, ihassanak. Úgy tartották, minél többet isznak, annál több erőt és egészséget isznak magukba.

„Márton napján, ha a lúd jégen jár, akkor karácsonykor vízben poroszkál”.

„A bornak szent Márton a bírása” A Márton-napi lúdvacsora után „Márton poharával”, vagyis a novemberre éppen kiforrott újbórral szokás koccintani.

Lumina, a lámpácska /mese/

Volt egyszer egy lámpácska, Luminának hívták. Éjszakánként szívesen ment sétálni. Egyszer egy sűrű erdőbe ment barangolni. Fénye a sötét utat tisztán megvilágította és így jól látott. Cseppet sem félt, derűs, vidám volt. Eleinte nagy csend honolt az erdőben. Később a fák ágacskáik nyugtalanok lettek. A szél mind jobban kezdte rázni őket. Lumina fénye pislogni kezdett. Hamarosan a szél igazi vihart kavart. Lumina félni kezdett. Jaj, csak a fényem ki ne aludjon, gondolta, és nagyon óvatosan ment tovább. Ekkor hirtelen nagyot fújt a szél és a fény kialudt.

Lumina egyedül állt a sötét erdőben. Megijedt, hogy fogja ő így megtalálni a jó utat hazafelé? Szomorúan botorkált a fák között. -Vajon honnan lesz újra fényem? - töprengtet. De ni, mi az ott messze? Egy kis fény, amely mind közelebb jött. Egy lámpácska - gondolta Lumina. Milyen gyönyörűen világít. Lumina odalépett hozzá és így szólt: Kérlek, adj nekem a te fényességedből! Az enyémet elfújta a szél. Nem adok. – mondta a másik lámpás és tagadólag megrázta a fejét. -Ha adok, neked nekem nem marad- és eltakarta a fényét. De Lumina így szólt: Te nem tudod, hogy a fény, a szeretet és az öröm megosztható, s ha megosztod, nem fogy el, hanem még több lesz belőle. Kérlek, oszd meg velem a fényt.

A másik lámpácska rácsodálkozott Luminára és így szólt: Együtt érzek veled és hiszek neked, ezért megpróbálom átadni. Miután megosztotta, mindketten csodálkoztak mennyire nagyobb lett a világosság a sötét erdőben. Boldogan indultak tovább, ki-ki a maga otthona felé.

„Nemcsak Szent Mártonnak, hanem mindenkinek van, kell, hogy legyen egy „köpenye”: valami, amit megoszthat másokkal, legyen az jó szó, vigasz vagy éppen étel. Ez a köpeny szimbólum, szeretetünk szimbóluma: érjen el azokhoz, akiknek szükségük van rá, és ne akadjon el útközben!” (Aigner Géza plébános atya)

**András Krisztina
Tótor Edit**

Temetőlátogatás gyerekszemmel

Mindenszentek és a halottak napja a halottakra való emlékezés ünnepe. Ennek az ünnepnek kapcsán a családok ellátogatnak a temetőbe, hogy ott elhunyt szeretteikről megemlékezzenek, sírjaikra virágot, gyertyát helyeznek. Ez a kegyeleti szokás a gyermekek számára is fontos minta lehet, hiszen a szülőktől tanuljuk a kultúra elemeit, a szokásokat. Virágot vinni a sírra, esetleg locsolgatni az újonnan ültetett virágokat, gyertyát vagy mécsest gyújtani a gyerekeknek is élmény, sőt így akár fontos szerep is jut nekik az emlékezésben.

Azonban sok kisgyermekes szülőben felmerül a kérdés: jó-e, szükséges-e egy kisgyermeket magunkkal vinni a temetőbe? Pszichológusok állítják, hogy temetőlátogatásra (sőt akár temetésre is) bátran elvihetjük a gyermeket, hiszen olyasmivel szembesül ott a gyermek, ami az életünk természetes velejárója és része. Lényeges azonban, hogy számítsunk rá, készüljünk fel, hogy ha már beszél, akkor kérdezősködni fog: mi ez a hely, mik azok a sírok, hogy kerülnek oda az emberek, mert a gyermekek érteni akarják a körülöttük levő világot. A halált sok családban tabuként kezelik, a szülők kínosan próbálják kerülni még a puszta megemlékést is a gyermekek előtt, sokszor pontosan azért, mert maguk sem tudják, hogy mit mondjanak róla a gyermeknek. Pedig ő ettől függetlenül számos helyen találkozott vele a mindennapokban, ezért lényeges, hogy beszéljünk róla.

A halál témához pedig minél természetesebben és őszintébben kell viszonyulni, hiszen

a gyermekek nem félnek eleve a haláltól, nem tartják azt feltétlenül ijesztőnek, mivel még nincs pontos fogalmuk a halálról, a szülőktől szerzett információk, viselkedések, viszonyulások alapján alkotnak képet maguknak róla és ez alakítja ki bennük a természetes hozzáállást vagy kelt bennük szorongást, féltelmet. Kérdéseikre is hitelesen, igazat mondva kell választ adni figyelembe véve az ő fejlettségi szintjüket felmérve, hogy mi az amit abban a korban képes a gyermek megérteni.

Nincs erre egy meghatározott sablon vagy elmelet, amit el kell mondani a gyermeknek, erről mindenki úgy beszél és aszerint, amiben saját maga hisz, amit hitelesen tud képviselni a gyermek felé. Ha hiszek a mennyországban, akkor arról mesélek neki, hogy én magam mit gondolok erről, hogyan képzelem el. A legfontosabb, akárhogy is közelítünk hozzá, az, hogy beszéljünk róla, minden feltett kérdésre válaszoljunk, mert a gyermekek sokkal inkább szoronganak attól, amit nem értenek és amire nem kapnak magyarázatot, mint attól, amit megértettek, akár csak kezdetleges szinten is. Két kis történet a gyermek gyászhoz, veszteséghez való viszonyulásáról:

1.

A kis óvoda minden reggel két zsebkendőt vitt magával. Az óvónő megkérdezte, hogy miért teszi:

– Az egyiket azért viszem, mert abba fújom ki az orromat. A másikat pedig azért, hogy felszárítsam vele a síró társaim könnyét.

Van nálad két zsebkendő?

2.

Egy leányka hazajött a szomszédasszonytól, akinek nyolcéves kislánya nem régen tragikus körülmények között halt meg.

- Mit keresel ilyenkor a szomszédasszonynál, van annak elég baja, Te nem hiányzol neki!

- Azért mentem át, hogy megvigasztaljam a nénit.

- Hát, gyerek létedre, hogyan tudod megvigasztalni a bánatos asszonyt?

- Az ölebe ültem és együtt sírtam vele.

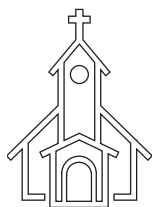
Ha melletted valaki szenved, sírjál vele együtt. Ha valaki boldog, legyél te is az. A szeretet lát, figyel, hallgat és észrevesz. A szeretet azt jelenti, hogy minden erőddel együttérezel. Aki szeret, felfedez önmagában számtalan rejtett erőt és részvéte nem megszokás.

Egyszárnyú angyalok vagyunk: csak akkor tudunk repülni, ha karon fogjuk egymást.

Kortól függetlenül mindannyian élünk át kisebb, nagyobb veszteségeket. Egy szeretett személy elvesztése a legnagyobb veszteség mindannyiunk életében. A hiányérzet arra sarkall, hogy betöltsük a bennünk keletkező űrt bármivel, csak ne érezzük az ebből adódó szenvedést. Igaz, hogy a szeretett személy elvesztése nem pótolható, de a keletkezett űr megélhető és áthidalható gyászmunka révén. Ez egy hosszas folyamat, melyben első reakciónk a tagadás, ekkor hihetetlennek tűnő a minket ért veszteség.

Fontos elfogadni az elfogadhatatlant és ezzel egyidőben szabad utat engedni könnyeinknek. Az életnek tovább kell folytatódnia. A gyászmunka egyáltalán nem mentes az érzelmek viharától. Szívet tépő szomorúság és mélységes fájdalom átélését jelenti ez gyermeknek és felnőttnek egyaránt. Az elengedés mozzanata igen meghatározó a veszteség feldolgozásában. Ez nem önmagunk elengedését jelenti, épp ellenkezőleg, képünk megerősítését, melynek során ki tudjuk mondani, hogy én akkor is én vagyok, ha nincs édesanyám, édesapám, gyermekem, ... Mai szóhasználatnál élve egyfajta újratervezést jelent Jézus Krisztus jelenlétében. A menyeyi Atya nem az örök szomorúság lelkét adta nekünk, mindannyiunk számára elküldte a Vigasztaló Szentlelket, megerősít, új kapcsolatokra hív, új álmokat és új vágyakat ültet a szívünkbe, új életre hív. Természetesen ez korántsem jelenti elhunyt hozzátartozóink emlékének feledését. Sírhantjaik gondozása és az értük mondott imádság továbbra is lelkiismeretbeli kötelességünk marad.

Tánczos Csilla és Tőke Mónika
óvónők

Ünnepeink

- November 1. - Mindenszentek
- November 2. - Halottak napja
- November 22. - Krisztus Király

Számítanak az imáink!

Bár a közelmúltban sok bizonytalanságot tapasztaltunk, sokszor érezhettük azt, hogy „meg vagyunk vezetve”, viszont amikor a hitünkről van szó, mindig van egy bizonyosság. Mindig közös nevezőre tudunk jutni az imádságban. Az imádságban találhatjuk meg azt a közös kiinduló és érkezési pontot, amely egy biztos fundamentumra helyezi az életünket.

Gyakran nyílik lehetőségünk imádkozni, nem csak a megszokott és megtapasztalt „tradicionális helyen és módon” hanem ... miközben sétálunk, vásárolunk, kezet mosunk, és imádkozhatunk akkor is, miközben sorban várunk a legfontosabb dolgok megvásárlásához. Egész életünk egy imádságos felajánlás lehet Istennek, lehetővé téve számunkra, hogy részt

vegyünk Urunk gyógyító és üdvöt hozó munkájában. Szinte fel sem tudjuk fogni, hogy milyen hihetetlen lehetőségünk nyílik az imádságban - Isten kegyelmeinek és áldásainak befogadására és megosztására!

Ha valami viszsza-

szahúz, akkor tekintsünk Boldogasszonyunkra. Bár tökéletesen egyesült a Szentháromsággal, Mária mégis nehézségekkel nézett szembe életében, beleértve az irtózatosságot is, amikor fiát látta szenvedni és meghalni a kereszten. Mégis soha nem hallhatjuk őt keserűségben, gyűlöletben vagy kétségbeesésben cselekedni. A Szűzanya imádkozott, megőrizve Isten kegyelmének és áldásának teljességét, amelyet mindig megoszt mindenkiel, aki hozzá fordul. Beleértve minket is.

Máriához hasonlóan mi is alázatosan és őszintén imádkozhatunk. Számomra az ima létfontosságú szükség. Az előre nem látható idők kihívásai és következményei arra készítettek, hogy inkább imádkozzak - hogy több hitem és bizalmam legyen Istenben, hogy átvesszem a nehéz időket.

Míg az emberi erőforrások kevésnek bizonyulnak, Isten kegyelmei és áldásai végtelen mennyiségű szükségletet elégítenek ki, mint például a kedvesség, az együttérzés, a türelem és a kitartás. Imádság révén jutunk hozzá ezekhez a tulajdonságokhoz. Az imában nem vagyunk egyedül; miközben egymásért imádkozunk, és kéréseinket a mennybe küldjük,

összekapcsolódunk a Szentháromsággal, Boldogságos Anyánkkal, valamint a menny összes angyalával és szentjével.

Együtt biztonságban és biztos helyen vagyunk; van erőnk, amit meg lehet, meg tudunk osztani. Tudatosabban tudunk figyelni a

Szentlélek belső ösztönzésére is, amelyek lehetővé teszik Jézus szorosabb követését annak érdekében, hogy megosszuk Isten szeretetét másokkal, akik szintén küszködnek. Bár az embert megpróbáló körülmények jönnek és mennek, az imáink állandóak kell legyenek. Máriához hasonlóan bátran ajánljuk fel imáinkat és osszuk meg egymással a cserébe kapott kegyelmeket és áldásokat.

Akár gazdagok, akár szegények, akár betegek vagyunk, mindannyiunk imájának célja van: a mennyi kötélek életben tartása egymásért és önmagunkért. Ennek a kötéleknek az ereje lesz az, amely vezet ma és végig fog vezetni minket a jövőben is. Ámen!

Marci pap

Ferences világi rend

Assisi Szent Ferenc életének eszményéhez és mintájához kötődik a „Ferences Család” alapítása, mely három „rend” közösségében és egymásrautaltságában mutatkozik meg. A Ferences Első Rend, a férfiak rendje, a második rend az Assisi Szent Klára által alapított női rend és a harmadik rend a Ferences Világi Rend.

A Ferences Világi Rend közvetlenül Szent Ferencről számítja eredetét, alapításának időpontját 1221-re teszi. Változó intenzitással és a szerzetesekkel változóan szoros kapcsolatban, de az alapítás óta folyamatosan jelen van az Egyház (és a világ) életében. Nem tartozik a Ferences Első Rend alá, vezetői nem a ferences atyák, hanem világiak, önálló belső felépítéssel és önálló római székhellyel.

A Ferences Világi Rend regulája és tagjai életének középpontjában az Evangélium áll. A tagok lehetőleg naponta olvassák a Szentírást, egyénileg és közösségekben is elmélkednek szavain és igyekeznek életüket hozzá mérni. Hogy ezt egész életük programjává és feladatává tehessek, a tagok fogadalommal kötelezik el magukat, melynek megtartásában segítségül hívják a Szentlélek kegyelmét, az Egyház szentségi szolgálatát, a Boldogságos Szűz Máriát, Szent Ferencet, valamint a testvéri közösség egységét. Ezek nélkül - a mai világban különösen - elképzelhetetlen ferences módon élni.

Lelkiségük része az Oltáriszentség tisztelete, a szemlélődés és az imádkozás, a zsolozsma imádkozása és az egyházközségekben végzett különböző szolgálatok. Naponta tartanak lelkiismeret-vizsgálatot és rendszeresen végzik szentgyónást.

Szolidaritást vállalnak a szegényekkel, igyekeznek egyszerűen élni, hogy anyagi javaikat jobban meg tudják osztani a rászorulókkal.

A ferences karizmához való hűséget az I. rendi testvérek - olykor ferences nővérek - lelki asszisztenciája biztosítja a rend életében.

Fontos része életüknek a közösség és a közösségekben végzett lelkigyakorlat. Évről évre rendszeres találkozók, képzések, táborok

adnak alkalmat az egymástól földrajzilag távolabb élő tagok találkozásának.

A rendben a családi élet, a házasság nagy jelentőséggel bír, ezért kiemelten fontos számukra a gyermekek keresztyén nevelése, hitük alapjainak átadása.

Regulájuk kiemeli a munka értékét. A társadalom mindennapi problémáinak megoldásaiban is tevékenyek, olyan területen és olyan témában dolgoznak, ami tudásukkal, hitükkel és világi rendi hivatásukkal összeegyeztethető.

A rendhez tartozás érvényes feltétele a katolikus hit megvallása, az Egyházzal való egység, ha házasság, rendezett szentségi házassága legyen, és ne legyen elkötelezve véglegesen más szerzetesi intézményben, vagy a megszentelt élet egy másik intézményében.

A rendbe való belépés az ismerkedéssel kezdődik. Ezt követi a rendbe való befogadás, majd a legalább 1 éves kezdeti képzés. Ezután a helyi közösség tanácsának jóváhagyása után, a jelölt többnyire egyéves fogadalmat tesz, ennek letelte után a végleges fogadalmat következik. A jelölt ezzel válik a rend teljes jogú tagjává.

☞ hu.wikipedia.org/wiki/Ferences_vilagi_rend

☞ www.fvr.hu/index.php/bemutakozunk

Összeállította: Imre Beáta

Impresszum

Kiadja a Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Harghita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.